

## Arrest

nr. 245 981 van 10 december 2020  
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN  
Eugène Plaskysquare 92-94  
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 8 mei 2019 België binnen met hun paspoort en verzoeken op 14 mei 2019 om internationale bescherming. Op 7 februari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen hebt u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 21 januari 1991 in San Salvador. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U bent op 4 april 2019 getrouwd in San Salvador met F. A. A. R. (...), maar jullie woonden niet samen in El Salvador. U woonde met uw ouders en broer in colonia San Felipe in San Bartolo, Ilopango. U studeerde 3 jaar psychologie op de universiteit, maar maakte uw studie niet af. Sinds november 2017 werkte u als administratief bediende voor het restaurant Mister Donut in het Metro Centro in El Salvador. Op 20 maart 2019 kwam uw man u rond acht uur 's avonds afhalen van uw werk in het Metro Centro en jullie namen samen de bus naar uw huis. De bus nam zijn normale route en aan een bepaalde halte stapten twee bendeleden op, één van hen had een pistool in de hand en de andere had een mes. De man met het pistool bleef vooraan in de bus naast de chauffeur staan en de man met het mes riep dat jullie alle spullen moesten afgeven die jullie bij hadden. Toen hij achteraan de bus kwam bij jullie zitje nam hij met geweld jullie geld en gsm's af en hij bleef kijken naar uw man en vroeg van waar hij was. Uw echtgenoot antwoordde echter niet op de vraag. Toen kreeg het bendelid dat bij jullie stond een telefoontje en hij gebaarde naar het bendelid dat vooraan stond om te vermijden dat mensen zouden ontsnappen. Hij nam alle spullen mee en met zijn mes bedreigde hij de mensen om te vermijden dat ze zich zouden verzetten. Toen stapten de bendeleden af en liepen weg. Bij u thuis aangekomen waren jullie nog steeds erg bang. De volgende ochtend kwam een hoover van het bedrijf van uw man hem ophalen en u reed mee om er zeker van te zijn dat uw man veilig thuis was en dan ging u terug naar uw eigen huis. Uw man vroeg die dag verlof op zijn werk en u had die dag ook een vrije dag. In de namiddag kreeg u een telefoontje van een man die zei dat ze uw telefoon gisteren hadden gestolen en dat hij wist wie u was, dat u bij Mister Donut werkte. U begon te wenen en kon niets zeggen. De man zei dat u 1000 dollar moest verzamelen en dat u tot begin april had om dit te doen. Hij zei ook dat hij van bende 18 was, dat ze u zouden blijven bellen en dat u moest opletten omdat er met hen niet gesold werd. Na dit telefoontje belde u uw man via uw vaste telefoon op zijn vaste telefoon om te vertellen dat de bendeleden van de zone jullie bedreigd hadden. Jullie stopten daarna beiden met werken en kwamen niet meer buiten, behalve om jullie reeds geplande huwelijk te voltrekken en om de vliegtickets te boeken. Jullie namen in die periode altijd een taxi of hoover omdat het veiliger leek. Op 7 mei 2019 vertrokken jullie uit El Salvador. Via Spanje reisde u naar België, waar u op 14 mei 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende.*

*Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, een kaartje van een afspraak bij de psycholoog, een bijsluiters van het medicijn Sedistress Sleep, uw geboortakte, uw huwelijksakte, de huwelijksakte van de ouders van uw man, uw vliegtickets, een nieuwsartikel en een document van de nationale politie ter bewijs dat uw schoonvader bij de politie werkt.*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op [https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_salvador\\_situation\\_securitaire\\_20190715.pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf))). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.*

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde El Salvador te hebben verlaten omdat u en uw man op de bus werden beroofd door twee bendeleden en nadien telefonisch werden gecontacteerd door een lid van de bende 18 met de eis om het bedrag van 1000 dollar te betalen (CGVS, p. 10 en 11). De door u aangehaalde feiten situeren zich echter geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend. Het loutere feit dat u en uw partner op de bus werden beroofd, net zoals de andere passagiers, is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Aan het feit dat jullie de dag nadien telefonisch bedreigd werden door een bendelid die 1000 dollar van jullie eiste kan dan weer geen geloof worden gehecht.

Hoewel de anonieme beller 1000 dollar van jullie eiste tegen eind april werden noch u, noch uw man na dat ene dreigtelefoontje ooit nog benaderd door bendeleden. Nochtans had de persoon die u belde en die zelfs wist waar u werkte, gezegd dat hij contact ging houden. U verklaart weliswaar dat u uw simkaart vernielde en dat jullie binnenbleven, doch deze uitleg overtuigt allerminst, zeker gezien de beller wist dat u werkte bij Mister Donut en hij dus makkelijk kon achterhalen waar u woonde. Zo verlieten jullie beiden wel nog jullie woning om op 4 april officieel in het huwelijk te treden, gedrag dat niet overeenstemt met dat van iemand die binnenblijft omdat zij vreest voor haar leven. Gevraagd waarom de trouwceremonie nog doorging kon u enkel zeggen dat jullie in jullie eigen land wilden trouwen (CGVS, p. 15). U verliet trouwens ook nog uw woning om met cash geld vliegtickets te gaan kopen (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u geen vroegere vlucht had geboekt antwoordde u dat het dan duurder zou geweest zijn en dat u wilde reizen via een reisagentschap, gedrag dat evenmin strookt met dat van iemand die vreest het slachtoffer te zullen worden van bendegeweld en uit vrees voor haar leven het land wil ontvluchten (CGVS, p. 15). U voegde nog toe dat uw schoonvader bij de politie werkt. U stelt dat, indien bendeleden dat te weten zouden komen, ze uw echtgenoot makkelijk zouden kunnen lokaliseren. Dit is echter een louter persoonlijke veronderstelling die jullie niet hebben gestaafd aan de hand van enige feiten of elementen (CGVS, p. 8 en 9 en CGVS echtgenoot, p. 9 en 16). Dat jullie na het incident op de bus telefonisch bedreigd zijn werd niet geloofwaardig geacht. Voor het overige dient opgemerkt dat uw schoonvader nog steeds in El Salvador verblijft en dat uit de verklaringen van uw echtgenoot blijkt dat hij nooit enige problemen heeft gekend (CGVS echtgenoot, p. 9).

Er dient dan ook vastgesteld te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op [https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_salvador\\_situation\\_securitaire\\_20190715.pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten, waaronder uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte en huwelijksakte, wijzen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw nationaliteit en identiteit worden hier immers niet in vraag gesteld. Het kaartje van de psycholoog en de bijsluiter van Sedistress Sleep wijzen bovendien op niets meer dan dat u een afspraak had bij een psycholoog en een middel nam ter verlichting van gespannenheid en slaapstoornissen, wat in geen geval een verband aantoonde met de problemen die u aanhaalt. Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat u momenteel in behandeling bent. Medische problemen op zich houden overigens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ook het document dat uw schoonvader bij de politie werkt verandert de beoordeling niet, aangezien zijn beroep op zich niet in vraag wordt gesteld. Het nieuwsartikel over de algemene situatie in El Salvador heeft tot slot geen betrekking op jullie persoonlijke situatie.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker – i.e. de echtgenoot van verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*Volgens uw verklaringen hebt u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 12 mei 1989 in San Martin. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U bent op 4 april 2019 getrouwd in San Salvador met K. A. G. B. (...), maar jullie woonden niet samen in El Salvador. U woonde met uw ouders, uw broer en zussen in de wijk Kilometer 19 in het kanton La Flor, San Martin. U studeerde 4 jaar industriële wetenschappen aan de universiteit, maar maakte uw studie niet af. U deed verschillende jobs in El Salvador, onder meer als bediende in een voedingsbedrijf en in een drankenbedrijf. Als laatste job deed u visuele bestellingen voor Mister Donut.*

*Op 20 maart 2019 ging u na uw werk uw vrouw afhalen op haar werk en namen jullie samen de bus naar haar huis. De bus stopte bij een halte, twee bendeleden stapten op en dreigden alle passagiers af om hun bezittingen af te geven. Het ene bendelid had een pistool bij en bleef naast de chauffeur staan, terwijl het andere bendelid een mes bijhad en de spullen van de passagiers stal. De man met het mes nam jullie geld en gsm's af toen hij u plots recht aan keek. Hij vroeg wie u was en zei dat hij wist dat u niet van de buurt was. U en uw vrouw zeiden echter niets terug uit angst. Toen de man die jullie beroofde telefoon kreeg, stapten beide bendeleden van de bus. De bus vervolgde daarna zijn gewone weg. De volgende dag vroeg u verlof op uw werk en u keerde naar uw eigen huis terug. In de namiddag van de volgende dag belde uw vrouw u op uw vaste telefoon en vertelde dat bendeleden van haar kolonie jullie hadden bedreigd. Ze zei dat ze wisten wie jullie waren, waar jullie werkten en welke route jullie namen. Ze hadden gezegd dat jullie tot begin april hadden om 1000 dollar te betalen, anders zouden ze jullie vermoorden. Sindsdien kwamen u en uw vrouw niet meer buiten, behalve om jullie huwelijk te voltrekken op 4 april 2019 en uw vrouw ging ook nog de vliegtickets kopen. Op 7 mei 2019 vertrokken jullie uit El Salvador. Via Spanje reisde u naar België, waar u op 14 mei 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende.*

*Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, de huwelijksakte van uw ouders, uw rijbewijs, kaarten van uw werk, de universiteit en de belastingdienst, alsook een document van de nationale politie ter bewijs dat uw vader bij de politie werkt.*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden opgemerkt dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw vrouw K. A. G. B. (...) ter zake werden uiteengezet. In het kader van haar verzoek tot internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw vrouw luidt als volgt:*

*"(...)"*

#### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

## 2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekende partijen betogen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in geval van terugkeer naar hun land van herkomst omwille van het feit dat zij door een bende afgeperst en met de dood bedreigd werden. Zij halen artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan en gaan vervolgens in op de toepassing van deze bepaling. Verzoekende partijen stellen dat de vervolgingen en vrees voor vervolgingen gebaseerd zijn op politieke redenen in de brede zin, doordat zij geweigerd hebben om in te gaan op de eis van de bende om afpersingsgeld te betalen. Verzoekende partijen citeren uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016 waaruit zou blijken dat de bendes in vele delen van El Salvador de controle hebben en dus als effectieve overheden beschouwd kunnen worden en dat mensen die weigeren om in te gaan op de eisen van de bendes om afpersingsgeld te betalen nood hebben aan de vluchtelingenstatus. Verzoekende partijen wijzen er nog op dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) *“tot voor een paar maanden geleden herhaaldelijk de vluchtelingstatus aan Salvadoranen toegekend (heeft), voor afpersingsproblemen”* en besluiten dat hun problemen vallen binnen de criteria van het Verdrag van Genève.

Verzoekende partijen halen verder aan dat verschillende bronnen bevestigen dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau bereikt heeft en dat er zich een niet aflatende cyclus van wraak en geweld tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden afspeelt. Zij wijzen erop dat de *“speciale rapporteur voor de mensenrechten van binnenlandse ontheemden”* in april 2018 verklaarde *“dat het geweld in El Salvador een niveau bereikt heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het geweld niveau in landen in conflict situatie (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p6)”*. Zij stellen dat El Salvador op de lijst van de gevaarlijkste staten ter wereld staat, *“wegens de geweld uitgevoerd door de banden en de overheden (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p7)”*. Zij wijzen erop dat de *“verschillende bendes doden, folteren, ontvoeren, (af)persen (...), en verkrachten”* en verwijzen vervolgens naar het *“World Report 2019, El Salvador”* van Human Rights Watch en het artikel *“Inside El Salvador’s battle with violence, poverty, and U.S. policy”* van National Geographic van maart 2019.

Verzoekende partijen halen verder aan dat bronnen berichten over een *“exodus van El Salvadoraanse politie, wegens de extreem hoog geweld niveau, en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelfs voor politieleden”* en citeren uit het artikel *“It’s so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country”* van The Washington Post van 3 maart 2019. Zij wijzen erop dat alleen de bende MS-13 *“tot 31,2 miljoen dollar per jaar af(perst) van 70% van de bedrijven die zich op zijn grondgebied bevinden”* en dat een weigering of onmogelijkheid om te betalen leidt tot moord, zoals kan worden gelezen in voormelde *“Eligibility Guidelines”* van UNHCR van maart 2016. Onder verwijzing naar diezelfde richtlijnen betogen verzoekende partijen dat *“(m)ensen die de criminele activiteiten van een bende aangegeven hebben bij de politie”* volgens UNHCR internationale bescherming nodig hebben. Zij benadrukken dat zij door angst geen klacht hebben ingediend tegen de bendeleden die hen aangevallen hebben. Bovendien worden volgens verzoekende partijen ook Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen hebben gehad met bendes, gevisieerd. Zij verwijzen in dit verband naar, en citeren uit, de *“COI Focus Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 (die niet aan het administratief dossier toegevoegd is en evenmin bij het verzoekschrift wordt gevoegd) en voormelde richtlijnen van UNHCR. Verzoekende partijen menen dat zij, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel hebben in geval zij zouden terugkeren naar El Salvador.

Verzoekende partijen stellen verder nog, onder verwijzing naar voormelde COI Focus van 15 juli 2019, dat in Spanje slachtoffers van geweld door bendeleden sinds 2017 automatisch erkend worden als vluchtelingen door de *Audiencia Nacional* omdat erkend wordt dat wegens het wijdverbreide geweld de

Salvadoraanse overheden niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes, en dat alle bronnen wijzen op de afwezigheid om effectief en niet tijdelijk bescherming te krijgen door de overheden, omwille van de inefficiëntie en de corruptie van de politie en de rechterlijke macht.

Verzoekende partijen betogen verder dat hen het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en dat tevens rekening dient te worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS spreekt het vermoeden voortvloeiend uit deze bepaling niet op een draagkrachtige wijze tegen, aldus verzoekende partijen.

Verzoekende partijen geven ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en menen dat deze hen – in ondergeschikte orde – moet worden toegekend. Zij gaan in op artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stellen dat het CGVS dient na te gaan of de terugkeer naar hun land van herkomst in hun hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van één of meerdere fundamentele rechten. Verzoekende partijen menen *“gebaseerd op de ontwikkelingen supra, dat de CGVS een subjectieve lezing doet van de Coi Focus in het administratief dossier, en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheidssituatie in El Salvador”*. Zij herhalen bovendien dat zij bij terugkeer vanuit het buitenland een bijzonder kwetsbaar profiel zouden hebben en dat zij gevisieerd zouden worden door de criminele bende, reden waarom zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet menen te lopen.

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoekende partijen menen dat de grieven van de commissaris generaal op basis waarvan deze hen de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert onvoldoende en niet draagkrachtig zijn en dat de commissaris generaal zijn onderzoeksplicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft.

Wat betreft de geloofwaardigheid van de dreigtelefoon die verzoekster ontving, laten zij het volgende gelden:

*“De CGVS ment dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster de dag na de aanval op de bus opgebeld werd door een bendelid wie 1000 USD eiste als afpersingsgeld en haar met de dood bedreigde, voor de volgende redenen.*

*Ten eerste merkt verwerende partij op dat de bendeleden verzoekers niet benaderd hebben na hun telefonische bedreigingen, nog bij de werkplaats van verzoekster, nog bij hun thuis. Dit is echter normaal, aangezien verzoekster niet meer naar werk gegaan is, en sinds de tegenovergestelde bende de controle heeft in de buurt van hun huis. De MS bende (wie verzoekster bedreigd hebben) kan dus logischerwijze niet binnen de zone komen waar verzoekers wonen (CGVS verzoeker p13):*  
(...)

*Trouwens zijn ze behalve voor twee belangrijke gelegenheden niet meer naar buiten gegaan. De CGVS verwijt ook aan verzoekers dat ze voor hun huwelijk en ook om de vliegtickets te kopen hun huis verlaten hebben, gedrag dat volgens de CGVS niet overeenkomt met een vrees voor vervolgingen. Nochtans verklaren verzoekers dat hun huwelijk heel klein was en alleen met familie leden en een paar hechte vrienden plaats vind (CGVS verzoeker p14). Ze moesten ook naar de reisagent om hun vliegtickets te kopen, omdat de credit kaart van de koppel beperkt was tot 500 USD voor online inkopen. Trouwens kostten de tickets veel meer online (ongeveer 2000 USD), en ze hadden dit bedrag niet. Zoals verzoeker verklaart heeft, heeft een familielid van verzoekster een contact binnen een reisagentschap, waardoor ze hun tickets voor ongeveer 1000 USD per persoon regelen konden. Ze moesten dit bedrag echter bij de reisagentschap betalen, en moesten dus, om het land verlaten te kunnen, naar de reisagentschap gaan.*

*Trouwens heeft verzoekster veel details gegeven over de dreigtelefoontje (CGVS verzoekster p12-13). Dit blijkt de CGVS niet in rekening genomen te hebben, in schending van zijn onderzoekplicht.*

*Verder verwerpt verwerende partij nog de verklaring van verzoekster volgens dewelk het feit dat haar schoonvader bij de politie werkt het makkelijker zou kunnen maken voor de bendeleden om verzoekers opnieuw te vinden, aangezien de corruptie binnen de politie en het feit dat de politie vaak met de bendes samen werkt. De corruptie van de politie en de samenwerking met de bendes worden door objectieve bronnen supra bevestigd. De verklaring van verzoekster zijn dus niet puur hypothetisch zoals de CGVS ment.*

*Verzoekster voegt ook toe dat haar moeder haar recentelijk op de hoogte gebracht heeft dat de bende 18 meer en meer controle gewint over hun buurt. Dit is nog een teken dat verzoekers in geval van terugkeer opnieuw vervolgd zouden kunnen worden.*

*De grieven van verwerende partij zijn niet relevant en moeten verworpen worden."*

Over de band tussen hun problemen en het Verdrag van Genève stellen zij het volgende:

*"Verder ment de CGVS dat er geen band met het verdrag van Genève, omdat de vervolgingen tegen verzoeker van gemeenrecht zijn. We betwisten dit, en verwijzen naar de middelen supra (zie pagina 5 tot 8). De problemen van verzoekers zijn gebonden aan politieke redenen in de brede zijn, als mensen die zich verzetten tegen de bendes, wie de effectieve controle hebben, en vallen binnen de criteria van het Verdrag van Genève."*

Verzoekende partijen voegen hieraan toe dat het voor hen zeer moeilijk zou zijn om opnieuw een baan te vinden, dat ze hun huis moesten verlaten, en dat hun familie hen niet op langdurige termijn kan opvangen. Zij wijzen er tevens op dat objectieve bronnen bevestigen dat de invloed op de socio-economische situatie van slachtoffers van afpersing door de bendes enorm is. Vele verliezen hun inkomsten en bedrijven, vaak verhogen de bendes de bedragen zonder waarschuwing of reden en een weigering (of de onmogelijkheid) om te betalen leidt vaak tot de moord van het slachtoffer door de bende. Daarnaast is het volgens hen geen optie voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen. Zij citeren wat het voorgaande betreft uit voormelde richtlijnen van UNHCR.

Verzoekende partijen besluiten dat de elementen die door de commissaris-generaal worden ingeroepen onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Er bestaan volgens hen voldoende objectieve elementen die hun nauwkeurige en eenduidige verklaringen ondersteunen opdat hun asielaanspraak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) als geloofwaardig beschouwd wordt, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. Bovendien menen zij dat de commissaris-generaal hun verklaringen en de beschikbare informatie niet met alle vereiste objectiviteit heeft behandeld.

## 2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel *"Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy"* van National Geographic van maart 2019 (stuk 3);
- het *"World Report 2019"* over El Salvador van Human Rights Watch (stuk 4);
- het artikel *"It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country"* van The Washington Post van 3 maart 2019 (stuk 5);
- uittreksels uit de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van UNHCR van maart 2016 (stuk 6).

2.2.2. In de nota met opmerkingen van verwerende partij van 23 maart 2020 wordt gerefereerd aan de COI Focus *"Salvador. Retour au pays des ressortissants"* van 9 januari 2020.

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voeren verzoekende partijen in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekende partijen verduidelijken echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissingen geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin lichten verzoekende partijen toe op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest, waarvan zij in het tweede middel de schending aanvoeren, geschonden achten.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

## 2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende betoogde uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

*In casu* wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of dat zij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, nu (i) de door haar aangehaalde feiten zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer situeren en geen uitstaans hebben met één van de criteria van het Verdrag van Genève, (ii) het loutere feit dat zij en haar partner op de bus werden beroofd, net zoals de andere passagiers, onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, en (iii) aan het feit dat zij de dag nadien telefonisch bedreigd werden door een bendelid die 1000 dollar van hen eiste geen geloof kan worden gehecht, omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (C) de door haar neergelegde documenten niets wijzigen aan deze appreciatie. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij zijn verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door verzoekster ter zake werden uiteengezet, zodat eenzelfde beslissing zich voor hem opdringt, waarbij de motieven van de tweede bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De middelen kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

### 2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren El Salvador te hebben verlaten omdat zij op 20 maart 2019 op de bus door twee bendeleden werden beroofd van hun geld en gsm's en omdat verzoekster de dag nadien telefonisch werd gecontacteerd door een lid van de bende 18 met de eis om 1000 dollar te betalen, zo niet zouden verzoekende partijen worden vermoord.

Ter staving van hun verzoeken legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure verschillende documenten neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 14, map met 'documenten'). De paspoorten, identiteitskaarten, geboorteakte en huwelijksdocumenten die zij neerlegden hebben betrekking op hun nationaliteit, identiteit en reisweg, die *in casu* niet betwist worden, doch houden geen verband met de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten. Ook het document waaruit zou blijken dat verzoekers vader bij de politie werkt, heeft geen betrekking op de door verzoekende partijen aangehaalde vervolgingsfeiten. Wat de overige door verzoekende partijen neergelegde documenten betreft, wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster op pertinente wijze als volgt gemotiveerd:

*"Het kaartje van de psycholoog en de bijsluiter van Sedistress Sleep wijzen bovendien op niets meer dan dat u een afspraak had bij een psycholoog en een middel nam ter verlichting van gespannenheid en slaapstoornissen, wat in geen geval een verband aantoont met de problemen die u aanhaalt. Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat u momenteel in behandeling bent. Medische problemen op zich houden overigens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. (...) Het nieuwsartikel over de algemene situatie in El Salvador heeft tot slot geen betrekking op jullie persoonlijke situatie."*

Deze motieven worden door verzoekende partijen op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad besluit dat verzoekende partijen een inspanning hebben geleverd om hun verzoeken om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partijen dat verzoekster de dag na de overval op de bus telefonisch bedreigd werd door een bendelid van de bende 18 die eiste

dat zij 1000 dollar zouden betalen. In de bestreden beslissingen wordt dit in hoofde van verzoekster als volgt beargumenteerd:

*“Hoewel de anonieme beller 1000 dollar van jullie eiste tegen eind april werden noch u, noch uw man na dat ene dreigtelefoontje ooit nog benaderd door bendeleden. Nochtans had de persoon die u belde en die zelfs wist waar u werkte, gezegd dat hij contact ging houden. U verklaart weliswaar dat u uw simkaart vernielde en dat jullie binnenbleven, doch deze uitleg overtuigt allerminst, zeker gezien de beller wist dat u werkte bij Mister Donut en hij dus makkelijk kon achterhalen waar u woonde. Zo verlieten jullie beiden wel nog jullie woning om op 4 april officieel in het huwelijk te treden, gedrag dat niet overeenstemt met dat van iemand die binnenblijft omdat zij vreest voor haar leven. Gevraagd waarom de trouwceremonie nog doorging kon u enkel zeggen dat jullie in jullie eigen land wilden trouwen (CGVS, p. 15). U verliet trouwens ook nog uw woning om met cash geld vliegtickets te gaan kopen (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u geen vroegere vlucht had geboekt antwoordde u dat het dan duurder zou geweest zijn en dat u wilde reizen via een reisagentschap, gedrag dat evenmin strookt met dat van iemand die vreest het slachtoffer te zullen worden van bendegeweld en uit vrees voor haar leven het land wil ontvluchten (CGVS, p. 15). U voegde nog toe dat uw schoonvader bij de politie werkt. U stelt dat, indien bendeleden dat te weten zouden komen, ze uw echtgenoot makkelijk zouden kunnen lokaliseren. Dit is echter een louter persoonlijke veronderstelling die jullie niet hebben gestaafd aan de hand van enige feiten of elementen (CGVS, p. 8 en 9 en CGVS echtgenoot, p. 9 en 16). Dat jullie na het incident op de bus telefonisch bedreigd zijn werd niet geloofwaardig geacht. Voor het overige dient opgemerkt dat uw schoonvader nog steeds in El Salvador verblijft en dat uit de verklaringen van uw echtgenoot blijkt dat hij nooit enige problemen heeft gekend (CGVS echtgenoot, p. 9).”*

Verzoekende partijen voeren in het tweede middel van hun verzoekschrift aan dat het normaal is dat de bendeleden hen na de telefonische bedreigingen niet benaderd hebben, aangezien verzoekster niet meer gaan werken is en een andere bende de controle heeft in de buurt van hun huis. Dit relateert naar het oordeel van de Raad de door verzoekende partijen voorgehouden vrees. Waar verzoekende partijen in dit middel nog toevoegen dat de moeder van verzoekster hen er recent van op de hoogte heeft gebracht dat de bende 18 meer en meer de controle wint over hun buurt, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hetzelfde kan worden gesteld over het betoog van verzoekster ter terechtzitting dat haar familie maatregelen neemt – zij zouden niet meer de bus nemen en haar broers zouden zijn verhuisd – omdat de bende 18 steeds dichterbij komt.

Door voorts in het tweede middel te beweren dat hun huwelijk heel klein was, met alleen familieleden en een paar hechte vrienden, en dat ze naar de reisagent moesten omdat hun credit kaart beperkt was tot 500 USD voor online inkopen en zij het geld niet hadden om online tickets te kopen, beperken verzoekende partijen zich slechts tot het louter vergoelijken van hun gedragingen, die moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met wat redelijkerwijze kan worden verwacht van iemand die beweert binnen te blijven uit vrees om door leden van een gevaarlijke bende te worden gedood. Vooral het gegeven dat verzoekende partijen hun huwelijk, inclusief huwelijksfeest, hebben laten doorgaan om de enkele reden dat ze wilden trouwen in hun land, acht de Raad volstrekt incompatibel met de vrees die zij beweerden te hebben voor de bende 18, zodat aan hun verklaringen over de feiten die de aanleiding vormden voor deze vrees geen geloof kan worden gehecht.

De omstandigheid dat verzoekster veel details zou hebben gegeven over het dreigtelefoontje, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Ook dit argument is overigens relatief. Zo maakte verzoekster gebruik van verschillende algemeenheden, genre *“(z)e bellen steeds om te intimideren”, “(z)e gebruiken beledigende woorden”, “(z)e bedreigen altijd het slachtoffer van de afpersing met de dood, ook van zijn of haar familie”,* en stelde ze bovendien dat ze zich niet goed herinnerde wat de pleger van het telefoontje haar allemaal gezegd had *“omdat het tussen beledigingen was, geld en ook over doden”* (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 14).

Door er voorts in het tweede middel nog op te wijzen dat er corruptie is binnen de politie en dat de politie vaak met bendes samenwerkt, zodat hun verklaringen dat de vader van verzoeker bij de politie werkt en dat de bendeleden, indien zij dit te weten zou komen, verzoeker gemakkelijk zouden kunnen lokaliseren, niet puur hypothetisch zijn, slagen verzoekende partijen er niet in de motieven hierover te weerleggen of te ontkrachten. De loutere omstandigheid dat er corruptie is binnen de politie in El Salvador, wat door de Raad overigens niet wordt betwist, betekent immers nog niet dat de bendes aldaar te weten zouden komen wie de vader van verzoeker is en dat deze bij de politie werkt.

Gelet op het voorgaande, volgt de Raad de commissaris-generaal in zijn conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekende partijen de dag na het incident op de bus telefonisch bedreigd werden door een bendelid die 1000 dollar van hen eiste.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet betwisten dat het loutere feit dat zij op de bus werden beroofd, net zoals de andere passagiers, onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. *A fortiori* bereikt een dergelijke gebeurtenis niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen niet aan dat (leden van) de bende 18 hen onder doodsbedreigingen probeerde(n) af te persen en dat zij een gegronde vrees hebben dat zij bij terugkeer naar El Salvador door deze of enige andere bende zullen worden gedood. De omstandigheid dat UNHCR mensen die weigeren om in te gaan op de eisen van de bendes om afpersingsgeld te betalen "*beschouwt als zijnde in nood van de vluchtelingenstatus*", dat de commissaris-generaal tot voor een paar maanden geleden herhaaldelijk de vluchtelingenstatus aan Salvadoranen zou hebben toegekend voor afpersingsproblemen en dat in Spanje sinds 2017 slachtoffers van geweld door bendeleden automatisch als vluchtelingen worden erkend, zoals verzoekende partijen in het eerste middel stellen, is *in casu* dan ook irrelevant.

Voor zover verzoekende partijen in het eerste middel betogen dat er in El Salvador geen bescherming van de overheden beschikbaar is, wijst de Raad er op dat vermits hun problemen met de bende 18 deels ongeloofwaardig, deels onvoldoende zwaarwichtig zijn, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

Waar verzoekende partijen in het eerste middel nog verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing van verzoekende partijen ter zake is dan ook niet dienstig. Evenmin voeren verzoekende partijen in het tweede middel dienstig aan dat het geen optie is voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen. Aan de verklaringen van verzoekende partijen dat zij het slachtoffer zijn geweest van daden van vervolging of ernstige schade door de bende 18 wordt immers geen geloof gehecht, zodat niet kan worden aangenomen dat er in hun geval een nood is aan een intern vluchtalternatief.

Voorts wijzen verzoekende partijen er in het eerste middel op dat zij deel uitmaken van de risicocategorieën die in de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 worden opgesomd aangezien Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, en in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen hebben gehad, door bendes worden geviséerd.

Op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Te dezen tonen verzoekende partijen, zoals hierboven al werd uiteengezet, niet aan dat zij reeds ernstige problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze reden ernstige problemen zullen ondervinden.

Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekende partijen nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Waar verzoekende partijen in het eerste middel nog verwijzen naar het in de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016 opgenomen risicoprofiel van de *“(m)ensen die de criminele activiteiten van een bende aangegeven hebben bij de politie”*, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift zelf aangeven dat zij door angst geen klacht hebben ingediend tegen de bendeleden die hen aangevallen hebben. De verwijzing naar dit risicoprofiel is *in casu* dan ook niet dienstig.

Waar verzoekende partijen ten slotte in het tweede middel nog aanvoeren dat het voor hen zeer moeilijk zou zijn om opnieuw een baan te vinden, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De Raad ziet niet in – en verzoekende partijen lichten niet toe – waarom het voor verzoekende partijen moeilijk zou zijn om hun oude jobs terug op te pikken, dan wel ander werk te vinden. Waar verzoekende partijen nog stellen dat ze hun huis moesten verlaten en dat hun familie hen niet op langdurige termijn kan ontvangen, herhaalt de Raad dat aan de door hen voorgehouden problemen met de bende 18 geen geloof kan worden gehecht, dan wel dat hun problemen met deze bende op de bus onvoldoende zwaarwichtig waren, zodat er geen reden is om aan te nemen dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar hun vroegere woning(en) en dat zij een beroep zouden moeten op hun familie. Om dezelfde reden is de verwijzing van verzoekende partijen in het tweede middel naar objectieve bronnen die zouden bevestigen dat de invloed op de socio-economische situatie van slachtoffers van afpersing door de bendes enorm is *in casu* niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

#### 2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan

dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat deze ongeloofwaardig, dan wel onvoldoende ernstig worden geacht.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN